

slaa derfor at nægte samtlige Bevillinger paa § 26.

Forinden jeg slutter, vil jeg dog gerne tillade mig at rette et Spørgsmaal til den ærede Ordfører. Han udtalte, at, hvis de Ændringsforslag, som Socialdemokratiet havde stillet, skulde vedtages, saa vilde det betyde et Brud paa bestaaende Love. Jeg vilde nu gerne spørge den ærede Ordfører, hvilke Love det er, der brydes her; saa vidt mig bekendt, sker der ikke Brud paa en eneste bestaaende Lov. Havde vi villet gaa til at bryde bestaaende Love med Hensyn til Militærbevillinger, saa vilde vore Nedsættelser have været langt betydeligere. Jeg skal saaledes nævne et Omraade, hvor vi kunde have ønsket at foretage meget stærke Indskrænkninger, og det er med Hensyn til de store Beløb, der anvendes paa Rytteriet. Der anvendes til Hestehold over 1 Mill. Kr., og dertil komme de Udgifter, som det medfører til det Mandskab, som følger med Hestene, saa at vort Rytteri koster vort Land overordentlig store Summer. Jeg anser det ikke for at være til nogen nævneværdig Nytte, at vi have noget Rytteri liggende i Randers, Aarhus, Odense, Næstved og forskellige andre Steder, jeg anser det for at være til ingen som helst Nytte, og skulde der komme en Krig her i Landet, tror jeg heller ikke, at der i mindste Maade vilde være Brug for dette Rytteri. Det er — saaledes staar det for mig — et Luksusvaaben, nogle af de unyttigste Penge, der findes paa hele Finansloven, Penge, der burde stryges, hver eneste Øre. Men netop fordi vi have Respekt for bestaaende Love, have vi ikke rørt ved denne Bevilling, skønt vi kunde have den største Lyst dertil, og skønt vi ikke i mindste Maade kunne anerkende Nytten af at anvende Landets Penge paa den Maade. Hermed skal jeg anbefale de af os stillede Ændringsforslag.

Neergaard: Naar jeg som Medlem af Finansudvalget ikke tidligere har taget Ordet i Debatten paa det Partis Vegne, som jeg tilhører, ligger det i, at vi have været enige med Udvalgets øvrige Medlemmer om de gjorte Indstillinger, og med Hensyn til Motiveringen af de enkelte Forslag have kunnet henholde os til den ærede Ordførers Udtalelser. Det samme er Tilfældet for dette Budgets Vedkommende; men da Krigs- og Marineministeriets Budgetter altid have haft en særlig politisk Karakter ved Behandlingen her i Tinget, vil jeg ikke undlade at sige et Par Ord derom for at motivere, at vi have

deltaget med Udvalgets øvrige Medlemmer, paa Socialdemokraterne nær, i Indstillingerne. Naar man hørte det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtale sig for lidt siden, skulde man tro, at der i Aar var vist en ganske formidabel Flothed fra Finansudvalgets Side med Militærbevillingerne, og det ærede Medlem antydede stadig væk, at denne Flothed skyldtes det, at nu var der kommet et Venstreministerium, at nu vare Principperne gaaede fløjten, og man kunde bevilge dem, hvad det skulde være. Nu vilde der vel i og for sig ikke have været noget saa særdeles mærkeligt deri, hvis man paa Grund af den større Tillid, man nærer til denne Regering, paa enkelte Punkter havde bevilget den noget større Midler. Det plejer jo at gaa saaledes i konstitutionelle Forhold, at man til en Regering, til hvilken man har Tillid, bevilger større Midler end til en Regering, til hvilken man ikke har Tillid, og medens det var ganske umuligt fra den foregaaende Regering at vriste endog den svageste Antydning af en Garanti imod Provisorier og lignende, har jo den nuværende Regering selvfølgelig stillet sig fuldkommen loyalt her, har udtrykkelig erklæret, at, hvad den vil række Haand til, og hvad der skal fremmes under den, bliver kun fuldt ud paa Lovens Grund og med dette Tings Samtykke. Men trods denne saa stærkt forandrede Situation, trods det, at vi konstitutionelt staa helt anderledes, og at Tilidsforholdet er saa helt anderledes, har jo Regeringen aldeles ikke foreslaaet mere paa de militære Budgetter end det, der blev bevilget en Regering som den foregaaende, og som jeg for et Øjeblik siden karakteriserede. Man har holdt sig ganske nøje inden for de Beløb, der bleve bevilgede ogsaa det foregaaende Ministerium, og det, man har gjort fra Finansudvalgets Side, er intet som helst andet end det, at man har anerkendt denne Bestræbelse fra Regeringens Side paa at holde de militære Bevillinger, som den ærede Ordfører udtrykte det, paa *status quo* og ikke har gjort noget som helst Forsøg paa at benytte Tillidsforholdet til dette Ting til at gaa en Smule videre, men simpelthen har holdt sig til det tidligere bevilgede. At man fra dette Tings Side honorerer en saadan Optræden ved at bevilge det væsentlige af det, der er forlangt, forekommer mig at være saa lidet mærkværdigt, at der ikke er mindste Grund til at søge særlige Forklæringsgrunde derfor. Det maa jo i øvrigt blive den ærede Ordførers Sag at imødegaa